

egen Paragraf, hvorved større Klarhed opnaas med Hensyn til dette vigtige Punkt.

§ 8 svarer til Lovudkastets § 3. I sidste Stykke er dog foretaget en ikke væsentlig Forandring. Man har nemlig fundet det rigtigt ved Forforpagtninger paa to eller flere Personers Levetid at sætte Forpagtning paa Mandes og Kones Levetid lige med Fæste og derimod intet Hensyn at tage til de Efterladte, hvis andre Former for slige Forpagtninger maatte være valgte, hvilket sikkert kun finder Sted i meget faa Tilfælde. Herved er det tillige blevet muligt at undgaa en Henvisning til Indenrigsministeriets Afgjørelse i dette Tilfælde.

§ 9 findes samlet, hvad der skal tjene Godsieren som Bederlag for den overtagne Forpligtelse at lade Gaarden sælges ved Auktion mod Afgivelse til Statskassen af en Fjerdedel af Auktionssummen, hvis en Overdragelse til Brugeren eller hans Efterladte ikke kommer istand, eller med andre Ord for den Forpligtelse at sælge billigt til Fæstefamilierne. De her under Bogstaverne a til o opførte Poster stemme i det Væsentlige med Udkastets Bestemmelser med Undtagelse af d, hvor en Forandring er foretagen, der nærmere bør begrundes. Det Gierne ved Bøndergodsets Afhændelse maa sætte særdeles Pris paa, ja i mange Tilfælde nødvendigvis maa kræve, hvis ikke deres tilbageblivende Eiendom skal staa som lemlæstet og derved betydelig forringet i Værdi, er Midler til at give den en passende Afrunding og at beholde Raadighed over visse Jordstykker, der paa Grund af deres Beliggenhed f. Ex. mellem Skove have en særegen Betydning. Det er af Hensynet hertil, at der i Loven af 19de Februar 1861 § 2 er givet Retten til Inddragelse af „den tiende Gaard“. Denne Ret har imidlertid medført, at der er Mulighed for, at en Del af den Fæstepligt undergivne Jord drages bort fra Bondens Brug, og den betragtes derfor af Mange med en vis Uro. I Udvalget har det nu været under Overveielse, om man ikke skulde kunne foretage en hensigtsmæssig Forandring heri, og den Anskuelse har da gjort sig gjældende, at det strengt taget i mange Tilfælde ikke er nødvendigt for Gieren at er-

holde Raadighed over det inddragne Areal som over Hovedgaardsjord, om end dette i visse Tilfælde kan være det, men at Formaalet, i det Væsentlige i alt Fald, vilde kunne naas, naar man erholdt den samme Raadighed som over en Gaard, der uden Forening med anden Gaard paa een Haand har været 20 Aar i Selveie (19de Febr. 1861 § 1). Selvfølgelig maa der da til Gjengjæld for den paalagte Begrænsning i Raadigheden indrømmes en forholdsvis større Inddragelsesret; men herpaa har man troet at kunne gaa ind af Hensyn til, at, hvad der paa denne Maade inddrages, vil blive bevaret til Bønderbrug og sandsynligvis til de samme Familiers Brug som hidtil. Forslaget under d giver derfor Gierne Valget mellem Inddragning paa en af de to nævnte Maader, og retter samtidigt nogle Mangler ved de i Loven af 1861 § 2 indeholdte Bestemmelser, der, idetmindste saaledes som de officielt fortolkes, ere haandgribeligt urimelige.

§ 10 svarer til det oprindelige Lovudkast § 6 med nogle af de foretagne andre Ændringer følgende mindre væsentlige Forandringer.

Mindretallet stiller derfor følgende Ændringsforslag:

Lovforslaget affattes saaledes:

§ 1.

Forsaaavidt de Fæstetvang undergivne Bøndergaarde ikke den 1ste April 1874 ere overgaaede til Selveiendom eller til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, skulde de under en daglig Bøde af 2 Rd. for hver enkelt Gaard overgaa dertil inden Aar og Dag efter første derpaa følgende Fæsteledighed eller Opbør af de da bestaaende Forpagtningskontrakter. Af de saaledes til Selveiendom eller Arvefæste overgaaende Gaarde skulde ikke flere ved Sammentagelse eller paa anden Maade kunne forenes paa een Haand eller med en endnu Fæstetvang undergIVEN Gaard for 20 Aar efter Overgangen.

Herunder indbefattes dog ikke de Gaarde eller Dele af samme, som Gieren (Jorddrootten, Besidderen af et Lehn, Stamhus eller